

[Trafikministeren]

sted ved de danske kyster. Det billede er ikke rimeligt. Det kan altid være en politisk diskussion og et spørgsmål, om der er de rimelige bevillinger, og om der kan gøres mere enten i konkrete tilfælde eller generelt, men det er i så fald en anden diskussion end den, som forslaget lægger op til.

Det gældende lovgrundlag for kystbeskyttelsesforanstaltninger er lov om kystbeskyttelse, der trådte i kraft den 1. juni 1988. Loven er en procedurelov, der giver anvisning på den fremgangsmåde, en amtskommune kan bringe i anvendelse med henblik på gennemførelse af kystbeskyttelsesplaner. Loven bygger som de to tidligere love på det princip, at det er de vedkommende lodsejere, der selv skal bære anlæggets etablering og drift, og indeholder ingen bestemmelse om statens økonomiske medvirken.

Lovgivningen har imidlertid ikke udelukket, at der i årenes løb er taget meget væsentlige initiativer til fastlæggelse af retningslinier for en aktiv og afbalanceret politik for det offentlige økonomiske medvirken på området.

Siden 1982, altså også under tidligere gældende lovgivning, har Folketinget og regeringen således fastlagt nærmere retningslinier for statens medvirken til løsninger af dige- og kystsikringsopgaverne. På denne baggrund er alle kystbeskyttelsesforanstaltninger på den jyske vestkyst i de senere år gennemført i henhold til aftaler mellem staten, amtskommunerne og kommunerne. Kystbeskyttelsen på den jyske vestkyst forestås således af staten ved Kystinspektoratet, der besidder den ekspertise, der skal være på området, i et nært samarbejde med de berørte amtskommuner og kommuner, herunder også med hensyn til finansiering af den nødvendige indsats.

Ud over foranstaltningerne i Ringkøbing Amt er der tale om foranstaltninger på vestkysten i Sydjylland og på vestkysten i Nordjylland.

Det væsentligste behov for kystbeskyttelsesforanstaltninger på den jyske vestkyst har Ringkøbing Amt. Jeg vil derfor gerne redegøre lidt for det forhold i dag:

Ringkøbing Amt har en samlet kyststrækning på ca. 100 kilometer, der er udsat for en konstant risiko for væsentlig kystnedbrydning og præges af en række problemer med hensyn til stormflodsbeskyttelse med risiko for van-

dets gennembrud flere steder. For denne kyststræknings vedkommende er forholdet det, at der siden 1983 i overensstemmelse med de beslutninger, der er truffet i Folketinget, har været indgået aftaler mellem staten, amtskommunen og kystkommunerne om finansiering af de nødvendige foranstaltninger.

Aftalen, hvorefter udgifterne til de såkaldte fællesstrækninger for tiden fordeles med 60 pct. til staten, resten til amtskommuner og kommuner, blev senest i efteråret 1992 forlænget til også at omfatte 1993. Herudover betaler staten 100 pct. af udgifterne for visse strækninger, der fra gammel tid har været varetaget af staten.

Kystinspektoratet har i 1991 udarbejdet en redegørelse for de sikkerhedsmæssige konsekvenser af de seneste års kystnedbrydning på strækningen fra Lodbjerg til Nymindegab. På baggrund heraf har en arbejdsgruppe med deltagelse af repræsentanter for Kystinspektoratet og for Ringkøbing Amt i marts måned i enighed fremlagt et forslag til program for den fremtidige indsats på denne kyststrækning. Forslaget indeholder et oplæg til en forstærket indsats med virkning fra 1994. Herved sker der en såkaldt bevarende standsning af kysttilbagevæksten på de mest udsatte strækninger og tilmed en forsvarlig tilbagevækst på de øvrige strækninger. Jeg skal inden for den nærmeste fremtid forhandle forslaget med amtsborgmesteren og de berørte kommuner.

Jeg vil også sige et par ord om vestkysten i øvrigt. Vedrørende strækningerne i Sydjylland er hovedproblemet hensynet til beskyttelse af de lavtliggende områder ved stormflod. Det fremskudte dige i Tøndermarsken og det forstærkede Ribedige er eksempler på, hvorledes amtskommunen og kommunerne med et 60 pct.s tilskud fra staten har udført disse arbejder. Staten medvirker fortsat til støtte af kystbeskyttelsesarbejderne.

Vedrørende Nordjylland er det et spørgsmål om at sikre mod en fortsat kystnedbrydning. Den praksis, jeg har beskrevet, baserer sig som nævnt på de grundprincipper, der med Folketingets tilslutning har været fulgt af skiftende regeringer. Der er således i overensstemmelse hermed ikke på noget tidspunkt af staten ydet økonomisk støtte til kystforanstaltninger i de indre farvande bortset fra stormflodstilfælde.